

عنوان مقاله:

تبیین سیر فکر فردوسی و مولوی از دوری و نزدیکی حق تعالی

محل انتشار:

شانزدهمین کنفرانس بین المللی زبان، ادبیات، فرهنگ و تاریخ (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسندگان:

عبدالمجید محقق - عضو هیات علمی دانشگاه یاسوج

سیدمهدی حسینی - کارشناسی ارشد رشته ادبیات فارسی دانشگاه یاسوج

خلاصه مقاله:

با آنکه نهایت نگاه فردوسی در " حمدیه " ی آغاز شاهنامه با نگاه مولوی در بعضی ابیات مثنوی، در مورد حق تعالی به یک نقطه نزدیکی شود، نوع نگاه آنها و راهی که پیش روی خواننده باز می کنند همگون نیست . فردوسی که حکیم و خردگرا ست، خدایی را در ذهن متبادر می کند که درک آن، نیاز به خرد فراوان و دانشی بیکران دارد، خدایی که هر کس نمی تواند آن را درک کند؛ در حالیکه خدایی که در مثنوی در ذهن می یابیم، خدایی ست، نزدیک و در دسترس و در همه جای زندگی هر فرد . خدایی که در " حمدیه " یشاهنامه، متوجه می شویم، زیبایی اش در بلندی و دور از ذهن و خارج از توان درک و عقل است؛ خدایی که در اندیشه قابل گنجایش نیست؛ اما خدای مثنوی، با آنکه بلند است و خارج از توان درک عقل کوتاه بشر، توسط دل و لطف او قابل درک و حتی قابل شهوداست و زیبایی اش در همه جایی بودن و در دسترس همگان بودن - اعم از شاه و گدا و دهقان و چوپان- وی است

کلمات کلیدی:

نزدیکی خداوند، شاهنامه، مثنوی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1770948>

